

себе си, а може би, и ще ги претопи. Бунтаритѣ казвали това, защото тѣ, като стояли по гранични градове, знаели, че между славянитѣ имало много християни, които тайно изповѣдали вѣрата си, четѣли черковни книги на грѣцки, пишели и говорѣли грѣцки (ромейски). А старитѣ бѣлгарски боляри мислили, че най-опаснитѣ противницитѣ на свободна бѣлгарска дѣржава сж ромейтѣ.

Като чулѣ тѣзи думи, князь Борисъ-Михаилъ отговорилъ: Не се бойте, боляри! Въ моя дворъ имаше гърци отдавна, писари (граматици), сега имамъ дякони, свещеници и други. Тѣ, наистина, пишатъ, четатъ, пѣятъ въ моята нова дворцова църква по грѣцки. Но това сетне ще се измѣни. Ще дойдатъ други учители, дякони и свещеници, които ще бждатъ славянобѣлгари и ще почнатъ да учатъ, пишатъ, пѣятъ по нашия народенъ езикъ и тогава нѣма да има никаква опасностъ за народа и царството ни.

Боляритѣ не се убедили отъ Борисовитѣ думи, нагласили се, тайно се свикали ужъ на съборъ, и когато една нощъ се събрали, тѣ дигнали бунтъ противъ Бориса и поискали да се възвърне езическата вѣра. Борисъ веднага наредилъ да се свикатъ вѣрнитѣ му боляри и войници, заобиколилъ бунтовницитѣ и потушилъ бунта. Най-упорититѣ, които продължавали размирието, а тѣ били всичко 52 души, били хванати и наказани съ смъртъ. По-малко виновнитѣ били затворени въ тъмница.

Така народътъ се умирилъ и приелъ християнската вѣра почти въ цѣлото царство. Само въ най-затѣнитѣ планински кѣтове оставали малки селца още непокрѣстени. Славянитѣ-християни, които по-рано тайно изповѣдали вѣрата си, следъ кръщението, излѣзли явно и ставали кръстници на непокрѣстенитѣ. Наистина, славянитѣ-християни четѣли, пѣли и писали още по грѣцки езикъ, защото тѣ научили четмото и писмото отъ гърци,